

Hồi 32

Dù Sống Chết Miệng Không Oán Than Chốn Hiểm Nguy Lòng Quyết Báo Ân

Tiếng cười làm Huyết Phán và Tiêu Thiên Sư chạy bổ ngay đến. Hai người thấy hiện trạng của Đồng Thiên Kỳ và sắc mặt thư giãn của đại ca thì như cất được khối đá trong người.

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu hỏi :

- Thạch tiền bối đi rồi ư ?

Tà Bốc ngượng ngùng đáp :

- Ông la đi rồi !

Lúc này Mai Phụng Linh đã quỳ xuống cạnh Đồng Thiên Kỳ, đưa ống tay áo trắng muốt lau sạch vết máu trên mặt áo cho chàng. Từ miệng máu không còn rỉ ra nữa.

Huyết Phán hấp háy đôi mắt nói :

- Tắm lòng gã thật tốt !

Tà Bốc Tư Không Linh thở dài thêm:

- Người mà dám hy sinh hạnh phúc của mình vì lợi ích kẻ khác thì đến trời cũng phải động, gỗ đá cũng phải nghe...

Tiêu Thiên Sư vốn chậm hiểu, bây giờ mới minh bạch hai vị sư huynh đang đề cập đến ai, cười nói :

- Đại ca đang nói về Đồng công tử đó sao ? Chỉ có thể mà...

Huyết Phán đột nhiên ngắt lời, nhìn Tà Bốc bắn khoả :

- Đại ca thương thế của Đồng công tử đã hoàn nguyên mà sao còn chưa tỉnh?

Tà Bốc Tư Không Linh ngơ ngác, một lát rồi chợt như bừng tỉnh cười bảo :

- Ô... ta quên mất, huyết đạo còn chưa...

Nói chưa xong câu, lão vung tay nhanh chóng giải khai huyết đạo bị phong bế trên người Đồng Thiên Kỳ.

Chàng thở mạnh một cái rồi nặng nề mở mắt ra nhìn những người xung quanh, một lúc lâu mới nhớ lại hoàn cảnh của mình.

Lúc sau, chàng mới đứng dậy nhìn Tà Bốc hỏi :

- Ai vừa trị thương cho tại hạ ?

Tiêu Thiên Sư vừa định mở miệng thì Tà Bốc đã bước sấn lên cướp lời :

- Hợp lực bốn người chúng ta.

Đôi mắt sáng như điện quét nhìn bốn người một lượt, nhưng Đồng Thiên Kỳ chưa nói gì thì Mai Phụng Linh cầm lấy tay chàng, hỏi giọng quan loài :

- Thiên Kỳ, thương thế chàng bình phục hẳn chưa ?

Đồng Thiên Kỳ cảm kích nhìn Mai Phụng Linh, thấp giọng:

- Phụng Linh, ta đỡ rồi. Nhưng dù sao các vị không chịu nói người trị thương cho tại hạ là ai, Đồng mạo tin rằng sẽ có ngày cùng vị đó trùng phùng...

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng thán phục nghĩ bụng :

"Tiểu tử này hoàn toàn không biết việc xảy ra mà sao dám khẳng định thế chứ ? "

Mai Phụng Linh ngược mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Thiên Kỳ, chàng giận ư ?

Đồng Thiên Kỳ cười đáp :

- Thân phận giang hồ phải trọn chữ tín. Các vị không ai sai cả, sai là tại hạ không biết tự khống chế bản thân

Tà Bốc Tư Không Linh vội nói :

- Đồng công tử đã chế ngự tình cảm của mình thái quá. Tụ khí tuy vô hình nhưng còn nguy hiểm hơn ngoại thương bởi kiếm đao nhiều lắm.

Mai Phụng Linh tiếp lời :

- Thiên Kỳ, rồi có ngày Nhan cô nương hiểu ra sự tình, nàng không những lượng thứ cho chàng mà còn cảm kích chàng nữa đó !

Trong đôi mắt Đồng Thiên Kỳ loáng bóng mây u ám nhưng lập tức biến đi, chàng cười náo nùng:

- Lượng thứ hay không... nhưng cô ta đã cứu ta trong lúc song thân cô ấy nguy khốn như vậy, ta vẫn chưa làm được đáp nghĩa thì mặt mũi nào...

Mai Phụng Linh cất giọng :

- Thiên Kỳ, chàng không định gặp ta nữa sao ?

- Mục đích của ta là mối thù muôn kiếp, của nàng là niềm vui vĩnh hằng, có lượng thứ hay không thì có gì quan trọng

Lời than của chàng làm Mai Phụng Linh gần rơi nước mắt, Huyết Phán và Tiêu Thiên Sư ư ngơ ngác đến sửng sốt, còn Tà Bốc Tư không Linh chỉ ảo não lắc đầu.

Sau một hồi im lặng, Đồng Thiên Kỳ nhìn tà bốc nói :

- Tư Không huynh...

Đột nhiên chàng bần thần dừng lại không tiếp hết câu.

Tà Bốc Tư không Linh sớm đoán ra tâm sự của thiếu niên vội nói :

- Đồng công tử có việc gì xin cứ sai bảo, huynh đệ chúng tôi ba người vì công tử mà có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan.

Đồng Thiên Kỳ do dự một lát, rồi nói:

- Ba vị đã cùng Mai cô nương đã ở Vạn Thánh Đảo một thời gian, nhân thể Đồng mỗ muốn phiền ba vị đưa Mai cô nương trở về đó đồng thời đưa một tin...

Mai Phụng Linh vội hỏi :

- Thiên Kỳ, chàng cũng đi chứ ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu :

- Ta không đi được, nhưng...

- Vậy thì thiếp cũng không đi đâu !

- Không, Phụng Linh, nàng nên đi,

- Vì sao ? Vì sao chàng không đi mà thiếp phải đi chứ ?

Tà Bốc Tư Không Linh cười, chen lời

- Vì Đồng công tử muốn một mình xông pha vào Phi Hà Đảo đó mà !

Mai Phụng Linh kinh ngạc hỏi:

- Đúng thế ư ?

Đồng Thiên Kỳ nhú mày đưa đôi mắt âm đạm nhìn ra phía xa rồi khẽ gật đầu :

- Phải, Tư Không Linh đoán đúng.

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng không nhịn được, nói to :

- Phi Hà Đảo chẳng khác gì đầm rồng huyết hổ, người trong võ lâm đều biết thế. Nếu công tử không tiếc mạng mà đi thì Thần Châu Tam Tà cũng đâu phải hạng người sợ chết ? Ài ! Trước hết hãy hoàn ta một chuồng vừa rồi, sau đó lại cùng bàn chuyện!

Nói xong lão ưỡn ngực ra cho Đồng Thiên Kỳ đánh.

Tà Bốc Tư Không Linh trừng mắt nhìn lão :

- Tam đệ không được hồ đồ !

Lại day qua Đồng Thiên Kỳ nói :

- Đồng công tử, tam đệ tuy người thô lỗ nhưng câu Phi Hà đảo là đầm rồng hang hổ lại không phải hồ ngôn. Công tử là người thông minh ắt biết rằng, một sợi tơ không làm nên mảnh lụa. Vạn Thánh Đảo thực lực hùng hậu còn chưa dám vọng động, huống chi công tử một mình chẳng thể có lực mỏng lắm sao?

Đồng Thiên Kỳ đã có chủ ý, chỉ cười:

- Đồng mỗ biết trước chuyến đi sắp tới sẽ gặp muôn vàn khó nhưng nếu so thực lực với Vạn Thánh Đảo thì tại hạ có chỗ bất đồng. Họ có người bị giam ở Phi Hà Đảo nên lo lắng không yên, còn Đồng mỗ lại vô tư vô lự. Mặt khác dù việc Đồng mỗ cứu họ không thành thì không ai hoài nghi Đồng mỗ có quan hệ gì với Vạn Thánh Đảo, chính mắt gã họ Lăng nhìn thấy Đồng mỗ đã thương Nhan cô nương rồi, điều đó đảm bảo cho những người bị giam không bị gây khó dễ

Đến bây giờ Tà Bốc mới hiểu ra dụng ý của Đồng Thiên Kỳ đánh Nhan Ngọc Dung là theo kế hoạch đã được chàng vạch ra từ trước, thì bụng cảm phục lắm.

Tuy nhiên lão vẫn lên tiếng can ngăn :

- Đồng công tử, huynh đệ họ Nhan bị giam đã nhiều năm dù cứu gấp vài ngày cũng chẳng giải quyết được gì, chúng ta nên thông thả tính kế lâu dài rồi hành động.

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Đồng mỗ lại nghĩ khác Tư Không Linh. Mục đích của Nhan cô nương đến đây không ngoài việc tìm người trợ lực, lúc này cô ta thất vọng trở về, chẳng qua phải chịu nường thân để giữ an toàn cho phụ thân và thúc phụ mà thôi. Tuy vậy nàng khó thoát được sự ép nài của gã họ Lăng đó. Một khi Vạn Thánh Đảo và Phi Hà Đảo đã thành thông gia rồi thì Nhật Nguyệt Bang há chẳng thêm những trợ thủ đắc lực là Vạn Thánh Đảo ư ?

Tà Bốc Tư Không Linh nghe có lý, gật đầu nói :

- Đồng công tử nói không sai. Nhưng công tử có tin rằng chuyến đi này mình có thể ngăn chặn được gian kế của Phi Hà Đảo không ?

- Mưu sự tại người, thành sự ở trời. Nhưng ngòi không vô bổ, chi bằng cứ thử một chuyến !

Huyết Phán đột nhiên chen lời :

- Đồng công tử nói thế chẳng khác gì lấy sinh mạng ra đánh cược trong khi cạnh bạc này chưa dám chắc mình thắng. Làm như vậy không mạo hiểm quá sao?

Đồng Thiên Kỳ nhìn ra mặt biển xanh biếc, trả lời bằng giọng mơ hồ :

- Mạng người thì ai cũng quý, nhưng nhiều khi cũng phải mạo hiểm với nó...

Tà Bốc Tư không Linh nhìn Mai Phụng Linh từ hồi vẫn yên lặng, buông giọng hỏi :

- Kế hoạch của Đồng công tử một mình tới Phi Hà Đảo không thể cải đổi nữa sao ?

Đồng Thiên Kỳ gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Ý Đồng mỗ đã quyết !

Mai Phụng Linh đột nhiên kêu lên :

- Tôi cũng đi !

Đồng Thiên Kỳ ngơ ngác kêu lên :

- Phụng Linh !

Mai Phụng Linh nói cương quyết :

- Chân là của thiếp không ai ngăn giữ được cả!

Đồng Thiên Kỳ còn đang bối rối chưa biết nói gì thì Tà Bốc Tư Không Linh đột nhiên cười to nói :

- Đồng công tử, Mai cô nương muốn đi dù công tử muốn ngăn cũng không được vì viện vào lý do chân là của cô ta. Nhưng mọi người đều hiểu rõ rằng Mai cô nương vì công tử mà đi. Người đã nói sinh mạng có khi cũng phải mạo hiểm, chẳng lẽ chỉ một mình công tử làm được thế thôi ư ?

Đồng Thiên Kỳ thấy sự việc lại rắc rối thế này, đứng ngơ ngác hồi lâu không biết trả lời sao. Sau đó chàng nhìn vẻ rầu rĩ của Mai Phụng Linh như chực khóc, thở dài nhẹ giọng nói :

- Phụng Linh, sự tình đã cấp bách lắm rồi. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ta cũng không mạo hiểm làm gì. Nàng biết thân thế ta cũng biết ta còn rất nhiều việc phải làm. Trước việc này, ta đã giữ mình, nhưng đến đây thì không thể. Nếu trong lúc khó khăn như thế mà ta không báo được ân thì cũng chẳng cần sống làm gì... Phụng Linh, hãy nghe ta một lần... Hãy đi với họ, như vậy hy vọng thành công sẽ nhiều hơn...

Tuy Mai Phụng Linh đã hứa rằng không khóc nữa nhưng lúc này không ngăn nổi những giọt lệ châu. Nàng nói một cách thống thiết :

- Thiên Kỳ, thiếp nghe chàng! Nhưng thiếp lại không nỡ bỏ chàng một mình vào hang hùm nọc rắn ấy !

- Không, ta tin rằng chúng không làm gì được ta đâu !

Huyết Phán định mở miệng cảnh cáo Đồng Thiên Kỳ về sự nghiêm cẩn của Phi Hà Đảo thì Tà Bốc ngăn lại nói :

- Đồng công tử đã nói ra thì nặng như sơn, không thể cải đổi được. Tuy nhiên chúng tôi tin lời công tử đã nói, cần phải bảo trọng vì còn nhiều việc phải làm. Bây giờ xin Đồng huynh nói rõ kế hoạch của mình...

Hai sư đệ của Tà Bốc vốn ủng hộ đại ca mình tìm cách ngăn trở chuyến đi độc hành của Đồng Thiên Kỳ, nay chợt thấy lão đột nhiên đổi ý thì rất ngạc nhiên.

Ngay cả Đồng Thiên Kỳ cũng không đoán ra vì sao lão lại thay đổi như vậy.

Tiêu Thiên Sư đã định to miệng phản đối thì Đồng Thiên Kỳ đã nói :

- Các vị chuyển này về Vạn Thánh đảo hãy tìm nhân vật đầu não phái người đưa đàn phượng đến Phi Hà Đảo tuần tra. Khi thấy người của mình thoát khỏi sự khống chế của Phi Hà Đảo lập tức cho phượng hạ cánh xuống đưa người đi, sự việc không được chậm trễ phút nào. Kế hoạch là như vậy... Phụng Linh nàng đi theo họ chứ ?.

Mai Phụng Linh lắc đầu, vẻ cương quyết :

- Không, thiếp theo chàng.

Tà Bốc Tư Không Linh trang trọng nói:

- Mai cô nương mà đi thì không những không giúp được gì mà còn làm trở ngại cho kế hoạch của công tử. Nếu cô nương thực tâm vì Đồng huynh của mình thì nên để Đồng công tử hoàn thành việc báo ân chuyển này.

Mai Phụng Linh thẳng thốt nói :

- Tôi biết mình đi sẽ khó cho chàng nhưng thiếp không sợ chết chỉ cần được...

Trước đám đông, nàng dù rất xúc động nhưng vẫn không dám thốt ra ý nguyện sâu kín nhất trong trái tim mình.

Tà Bốc nói :

- Tấm lòng của cô nương có trời xanh chứng giám. Lần chia tay này sẽ có ngày tái ngộ. Tuy nhiên nếu vạn bất trắc có phải vĩnh biệt, lòng đã nặng thề gắn bó thì dù thác trước, thác sau cũng nguyện hội ngộ kiếp sau. Nếu người chết là vô tri thì dẫu tang thân bên nhau cũng chẳng ích gì. Thần Châu Tam Tà tuy danh hiệu là "Tà" nhưng chưa làm ác với người đời. Chuyển đi này nếu giả sự việc không thành, Tư Không Linh chỉ xin nói một câu này : "Sĩ vì người tri kỷ mà chết, nữ vì sâu thắm mà héo hon". Xin Đồng công tử nghĩ đến bốn cái mạng này mà bảo trọng tấm thân !

Tiêu Thiên Sư Lỗ Dũng gật đầu nói

- Lão đại ! Người nói hồi giờ mà mãi tới câu này tiểu đệ mới nghe lọt lỗ tai nha !

Huyết Phán Lãnh Vân Tiêu chợt vỡ lẽ đại ca mình thay đổi ý định với dụng ý buộc Đồng Thiên Kỳ giữ gìn tính mạng của mình.

Đồng Thiên Kỳ ngẩng đầu và xúc động thoáng hiện trên bộ mặt cương nghị. Rất lâu sau, chàng mới trầm giọng nói :

- Trên thế gian cổ lỗ không còn ai ngốc bằng ba vị đầu... Phụng Linh hãy yên lòng đi với họ !

Mai Phụng Linh vừa nói vừa khóc nức nở :

- Thiên Kỳ ! Nếu rủi kiếp này chúng mình không tụ hội thì kiếp sau không ai phân cách nối thiếp với chàng ! Thôi chàng cứ đi đi !

Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn những đám mây trắng phiêu lãng về nơi vô định mà không nén được nổi xúc động đang trào dâng dào dạt trong lòng.

Chàng quay nhìn Thần Châu Tam Tà nói:

- Đồng mỗ đã chuẩn bị sẵn thuyền dưới núi cho các vị rồi. Cáo biệt !

Đồng Thiên Kỳ lại nhìn Mai Phụng Linh với niềm cảm thương vô hạn. Giọng chàng chưa bao giờ trù mến như thế :

- Phụng Linh, nàng đã hứa với ta không khóc nữa rồi mà

Chàng quay ngoắt người, nhún mình phi phân xuống núi.

Tà Bốc Tư Không Linh thở dài rồi nhìn Mai Phụng Linh dụ giọng :

- Mai cô nương ! ta... ta không biết nói câu gì để an ủi cô nương đây...

Giọng nói của lão chợt khàn đi.

Mai Phụng Linh chợt đưa tay áo lau mắt giọng nàng hơi run nhưng lại cương quyết :

- Chàng đã muốn ta không khóc, ta sẽ không khóc nữa đâu ! Chúng ta đi thôi.

Nói xong nàng lao người về hướng Đồng Thiên Kỳ vừa khuất dạng.

Bọn Thần Châu Tam Tà cũng vội vàng bám theo.

Bốn người vừa đi khỏi thì đột nhiên sau một tảng đá lớn cách chỗ họ vừa đứng chỉ ba bốn trượng, chợt hiện ra Địa Sát Lệnh chủ Thạch Tùng Linh. Hiển nhiên lão chưa từng rời khỏi mỏm núi này.

oOo

Vành trăng lưỡi liềm đầu tháng treo lửng giữa khoảng không bao la cùng với những vì sao lác đác không đủ soi sáng mặt biển mênh mông.

Ba chiếc thuyền lớn đang lướt sóng băng băng về hướng bắc. Trong thuyền đều có ánh đèn le lói, tuy có sáng hơn mặt biển chút ít nhưng không đủ soi tỏ mặt người.

Ba chiếc thuyền nhằm một hòn đảo nhô cao với đèn đuốc sáng rực tiến vào.

Hòn đảo ấy là Phi Hà Đảo.

Căn cứ vào ánh đèn, những người trên thuyền có thể ước định được cự ly không còn xa lắm.

Chợt từ trong khoang chiếc thuyền đi trước vọng ra tiếng hỏi khàn khàn :

- Cách đảo còn xa không ?

Một người ở mũi thuyền trả lời :

- Bẩm Đan Hộ pháp đã trông thấy đèn trên đảo. Ước chừng hơn trăm trượng nữa thôi

Người được gọi là Đan Hộ pháp ra lệnh :

- Treo đèn hiệu !

Các thủy thủ trên thuyền được lệnh lập tức treo lên cột buồm hai ngọn đèn lớn một trắng một xanh. Trên thuyền bỗng chói sáng lên như ban ngày.

Đoàn thuyền vẫn giữ nguyên tốc độ tiến vào, chừng sau một tuần trà, đã cách Phi Hà Đảo chỉ còn ba mươi trượng

Trong vịnh lớn của đảo đang cấm neo vô số thuyền bè. Thấy có thuyền xin lệnh cập bến, một chiếc thuyền lớn lập tức tiếp ra khơi. Trên mũi chiếc thuyền này đứng sừng sững một lão nhân chừng bảy mươi tuổi, tóc râu và lông mày đều bạc trắng. Lão nhân mắt thô mũi lớn, bộ dạng dung tợn. Sau lưng lão nhân có bốn tên hán tử tuổi trạc tứ tuần, tay cầm giáo nhọn trông hùng dũng phi phàm.

Cách đoàn thuyền đang tiến vào chừng hai mươi trượng, bạch mi lão nhân chợt hỏi, giọng rền vang như sấm :

- Phía trước có phải là thuyền của Đàn Hộ pháp trở về không ? Hãy thân ra đáp lời Ngự Thủ Nghiệp!

Ba chiếc thuyền giảm tốc độ, từ trong khoang chiếc chuyển đi trước bước ba một lão nhân đầu trọc lốc, mũi điều môi thỏ, tuổi chừng sáu mươi. Lão nhân đến nước mũi thuyền vòng tay nói :

- Ngự huynh muốn nói gì ? Huynh đệ xin rửa hai nghe đây !

Ngự Thủ Nghiệp quét mắt nhìn ba chiếc thuyền lớn nói :

- Huynh đệ phụng mệnh của Đảo chủ đến kiểm tra người trên thuyền.

Đàn Hộ pháp ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Ngự huynh không biết huynh đệ ư ?

Câu hỏi có hàm châm biếm.

Ngự Thủ Nghiệp cười nhạt nói :

- Huynh đệ phụng mệnh hành sự, Đàn huynh chẳng lẽ gây khó khăn sao ?

Đàn Hộ pháp bối rối :

- Điều này...

Ngự Thủ Nghiệp lấy từ trong áo ra một chiếc kim bài giờ cao nói :

- Bây giờ thì Đàn huynh hết băn khoăn rồi chứ ?

Thấy kim loài, Đàn Hộ pháp biến sắc hỏi :

- Chẳng hay trên đảo xảy ra chuyện gì mà thay đổi cả qui định như vậy ?

Ngự Thủ Nghiệp thấp giọng đáp :

- Đảo Chủ vừa tiếp được cấp báo của Nhật Nguyệt bang, Đồng Thiên Kỳ có thể đến bốn đảo.

Đàn Hộ pháp biến sắc hỏi :

- Có phải hẳn là người trong thời gian gần đây làm náo động võ lâm, tàn sát ở Mai Đảo, đập bằng Cửu U Đảo và Chiến Đảo không ?

Ngụy Thủ Nghiệp đáp :

- Huynh đệ cũng không biết tiểu tử đó. Nhưng nếu không vì một nhân vật hiển hách như thế há bốn đảo phải hưng sự động chúng làm gì ? Nhưng bây giờ xin Đàn huynh lượng thứ, huynh đệ cần kiểm tra thuyền.

Đàn Hộ pháp không dám trái lời vội gật đầu :

- Nghiêm mật kiểm tra giám thị trên thuyền ?

Vừa lúc hai chiếc thuyền tiếp nhau, bốn tên đại hán cầm giáo ứng thanh "Dạ" một tiếng rồi nhảy lên thuyền Đàn Hộ pháp. Tuy nhiên trên thuyền không có gì khả nghi ngoại trừ hai chiếc quan tài lớn sơn sơn thép vàng cực kỳ lộng lẫy.

Ngụy Thủ Nghiệp nhìn hai chiếc quan tài cười gian xảo :

- Mấy cỗ quan tài hẳn sắp có chỗ dụng rồi... Tuy nhiên đưa về hôm nay quả là không đúng lúc..

Đàn Hộ pháp ngơ ngác hỏi :

- Bốn đảo có chuyện gì vậy ?

Ngụy Thủ Nghiệp đáp :

- Hỉ sự mà...

Đàn Hộ pháp như chợt hiểu ra :.

- Vậy là thiếu đảo chủ...

- Phải ! Hôm nay là ngày hứa hôn, yến lễ chắc còn chưa tàn. Vì thế huynh đệ mới nói đưa hai cỗ quan tài này về thật không đúng lúc !

Một lúc sau, bốn tên đại hán quay lại báo :

- Bẩm Ngụy đại gia, chúng tiểu nhân đã kiểm tra kỹ nhưng không thấy có gì khả nghi.

Một tên nhìn về phía cỗ quan tài nói :

- Tuy nhiên trong này...

Ngụy Thủ Nghiệp cười to nói :

- Ta hiểu ý ngươi rồi. Hô hô hô... Ta biết Đồng Thiên Kỳ nhất định không có trên ba chiếc thuyền này mà !

Đàn Hộ pháp nhất thời không đoán ra dụng ý của Ngụy Thủ Nghiệp, buột miệng hỏi :

- Do đâu mà Ngụy huynh biết chắc như thế ?

- Đồng Thiên Kỳ danh chấn võ lâm, nếu như có hấn trên thuyền, Hô hô hô... chỉ sợ Đàn huynh.

Ngụy Thủ Nghiệp dứt tiếng giữa chừng, nhìn đối phương đầy ý nghĩa Đàn Hộ pháp hiểu ngay ẩn ý của đối phương, mặt sa sầm nói :

- Chỉ sợ huynh suy nghĩ thái rộng...

- Thuyền có thể vào bến được rồi !

Đàn Hộ pháp giận tái mặt, lão cười nhạt nói :

- Được Ngụy huynh quan hoài, Đàn Mậu Lâm ghi nhớ không quên. Thừa mong Ngụy huynh tuần phòng hải phận chặt chẽ để tránh Đồng Thiên Kỳ tiềm nhập vào, nếu không lại phải phiền Ngụy huynh đảm tâm đến sinh mạng của huynh đệ !

Ngụy Thủ Nghiệp cười to đáp :

- Hô hô hô... Xin Đàn huynh yên tâm, không chỉ huynh đệ tuần phòng ở đây mà, khắp bốn đảo bọn tuần khuyến giữ nghiêm mật lắm, không đến nói phải lo cái thủ cấp đâu... Ha ha ha... Mời Đàn huynh !

Đàn Mậu Lâm còn mở miệng định nói nhưng Ngụy Thủ Nghiệp đã dẫn đầu bốn tên thủ hạ nhảy phắt lên thuyền mình. Lão thấy không cần đấu khẩu nữa, quay lại hạ lệnh cho bọn thủy thủ :

- Cho thuyền tiến vào đảo !

Nghe lệnh, bọn thủy thủ trên ba chiếc thuyền lớn lập tức khua động tay chèo, thuyền lướt nhanh vào bến. Đương nhiên vẫn chờ theo hai cỗ quan tài.

Giả sử Ngụy Thủ Nghiệp và Đàn Mậu Lâm biết được Đồng Thiên Kỳ thâm ước với Tà Bốc Tư Không Linh gắng bảo trọng thân mình thì chúng nhất định kiểm tra kỹ hơn trên ba con thuyền đó, đặc biệt là hai cỗ quan tài.

- o O o -